



Peter Šesták



N A H A



PROFE



SORKKA

Peter Šesták
NAHÁ
PROFESORKA

Súčasný literárny gýč

slovar

Text © Peter Šesták 2009
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2009

ISBN 978-80-8085-996-1

Obálku s použitím ilustrácie J. Valtera navrhol R. Jančovič
Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

Na úvod

Jedného rána sa Emil zobudí vedľa nahej profesorky nemčiny a treba priznať, že ho to trochu zarazí (ak sa to teda dá nazvať takto mierne).

Ale kým sa tak stane, bude potrebné duchaplným spôsobom vysvetliť okolnosti, za akých mohlo k tejto situácii dôjsť, ako aj opísať niektoré udalosti, ktoré jej prechádzali. Taktiež si považujeme za povinnosť vopred aspoň stručne predstaviť väčšinu osôb, ktorých sa udalosti načrtnuté v tomto príbehu týkajú alebo ktoré s nimi mali čo do činenia. Prosíme preto milé čitateľky a vážených čitateľov o láskavú trpezlivosť!

Ešte jedno malé upozornenie: nie všetky osoby spomenuté v tejto knihe musia byť nevyhnutne vymyslené. Ale pokiaľ sa v niektorej z nich spoznáte, tak sa tým nemusíte chváliť alebo – naopak – hneď za to žalovať autora. Bude to iba preto, lebo všetci ste v podstate rovnakí...

Želáme príjemnú zábavu a veľa poučenia!

I

ŽOFKA

Počuje už bzúčanie muchy i tikot budíka, ale oči neotvára. Je príjemné ležať a ešte v polospánku ochabnuto premýšľať o ničom. Napokon, času dosť, nikam sa netreba ponáhľať. Len tá mucha...

Otvorí najprv jedno oko, zavrie ho a potom otvorí druhé. Prevráti sa na chrbát a spakruky sa zaženie po dotieravej muche. Potom otvorí obe oči naraz. Strop je sivý a nijako zvlášť zaujímavý. Aj keď pohľad naň je oveľa príjemnejší ako na iný strop, na ktorý sa veľmi, veľmi často pozerá v práci. Ale možno by aj tento môj chcelo vymalovať, pomyslí si.

Žofka si sadne, zahmleným pohľadom chvíľu sleduje let muchy a naširoko zívne. Štíhlymi a ozaj pôvabnými prstami si prehrabne husté čierne vlasy a potrasie hlavou, aby sa trochu prebrala. Keď trasie hlavou, z úst sa jej ozýva čudesný a vcelku smiešny zvuk: *blblblblbl* alebo tak podobne. Usmeje sa tomu, pričom pokrčí nosom, čo robí rada, pravidelne a niekedy aj vtedy, keď si dáva pozor, aby to nerobila. Vsunie nohy do rozčaptaných papúč, aspoň o tri čísla väčších, a zopár šuchtavými krokmi prejde k oknu. Otvorí ho dokorán a vyzrie von.

Dedinský vzduch ju osvieži a pohladí po tvári. Pohľad na asfaltovú cestu, ktorá sa vinie medzi domami, pôsobí príjemne. Na tráve sa dokonca ešte celkom gýčovo trblietajú kvapôčky rosy. Ktorýsi zo slnečných lúčov Žofku poštekli v nose a – hapčí! – kýchnu, nestihnúc si ani vychovane priložiť dľaň k ústam. Otrásie sa, a kým odstúpi od okna, urobí zopár tanečných pohybov, aby si trochu rozhýbala údy.

Šúchajúc obrovskými papučiskami prechádza Žofka do malej miestnosti za spálňou a poriadne sa vyšpliecha nad vaňou. Keď potom stojí pred zrkadlom, cíti sa už celkom sviežo. Trochu spotenú nočnú košeľu prevesí cez šnúru nad vaňou a netrpezlivými pohybmi si rozčesáva nepoddajné vlasy. Keď sa konečne učeše, zadíva sa s jemným a unaveným úsmevom na svoj obraz. Zo zrkadla na ňu hľadí jej dvadsaťdeväť rokov. Pekných, pružných, štíhlych, ale už asi zrelých. Alebo máličko prezretých: ako hrušky, ktoré jej nedávno priniesla teta Amálka. Boli šťavnaté, sladké, ale... Vidí náznaky prvých vrások a možno posledných sklamaní. Ale jej oči sa dívajú pokojne a zmierene. Žofka je zrelá žena a pozná život. Aj keď z toho nemá veľa radosti.

Práve si robí po obede kávu, keď niekto zaklope na dvere. Za nimi stojí, rozpačito sa tváriac, Stanko.

„Poď ďalej!“ pozve ho. Stanko, asi štyridsaťročný starý mládenec, zamrmle čosi ako pozdrav a váhavo vojde za Žofkou do kuchyne.

„Sadni si! Dáš si so mnou kávu?“

Stanko otvorí ústa: „Ďakujem, ja...“ Ja kávu nepijem, chce povedať, ale mlčí, lebo Žofka mu už nalieva. Odhodlane dvihne hrnček k ústam. Žofka sa usmeje: „Počkaj, ešte cukor!“

„Áno.“

Je to trpák, myslí si Žofka. Čo chce?

Chvíľu sedia mlčky a občas na seba pozrú. Žofka sa neurčito usmieva, na Stankovi sú viditeľné značné rozpaky. Chvejúcou sa rukou mieša kávu, zrak mu behá z miesta na miesto.

„Dnes je pekne!“ povie napokon a pozrie na Žofku. Žofka si odhrnie havranie vlasy z belasých očí a čo najväznejšie prikývne:

„Áno. I včera bolo.“

Chvíľu rozmýšľa, potom natiahne ruku a vezme si z poličky škatuľku cigariet.

„Ku káve si zvyčajne jednu dám,“ vysvetľuje a ponúka aj Stanka. Tentoraz statočne odmietne.

„Fajčíš veľa?“ spýta sa, keď sa jej márne snaží pripáliť. Konečne sa zápalka rozhorí, Žofka vdýchne dym, vyfúkne ho a potom odpovie:

„Nie. Jednu-dve...“

Stanko prikývne.

„No, niekedy aj viac,“ dodá popravde Žofka a napodiv sa zatvári trochu previnilo. Stanko na jeden hlt vypije presladenú kávu a až mu vyhrknu slzy do očí, keď si popáli jazyk. Je to chumaj, myslí si Žofka.

„Išiel som vlastne okolo,“ zahundre Stanko červený ako rak. „Tak som sa zastavil. Čo porábaš... a tak.“

„Áno,“ povie Žofka nevedno prečo. „Áno,“ zopakuje. „Mám sa dobre. Teraz mám voľno, ešte pár dní. A čo ty, dnes nerobíš?“

„Robím. Ale... mám prestávku. Traktor sa pokazil. Včera...“ Zrazu zahanbene zmlkne. Žofka ho však posmeli:

„No, čo včera?“

„Včera ma bolel zub,“ dopovie Stanko a opäť ho zaleje červeně. Rýchlo dodá: „Ale ináč sa mám dobre. Aj mama sa má dobre.“

Stará striga, dumá Žofka. Isto ho ona poslala. Povie však: „Sťažovala sa mi. Minule. Že ju nohy pobolievajú.“

„Už menej.“

„To je dobre.“

Znova ostane v izbe ticho. Žofka si poťahuje z cigarety, Stanko pozoruje svoje nepokojné prsty. Na ceste zahučí auto, u sedov sa rozšteká pes.

„Žiješ tak sama!“ povie zrazu Stanko a uprene sa zadíva do Žofkiných očí. Ale Žofka ľahostajne uhne.

„Áno. Ale vlastne ani nie. Mám priateľky, priateľov. V práci, tu. A tak...“

„A čo vlastne robíš?“ spýta sa Stanko, lebo táto otázka ho očividne trápi už dlho. Alebo skôr jeho mater, napadne Žofke. „Robíš samé nočné... musí to byť únavné...“ neprestane sa Stanko rozpačito zaujímať.

Keby si ty vedel! pomyslí si Žofka trochu pohrdavo, ale zháči sa, aby sa jej to neodrazilo vo výraze tváre. Čo robím,

ty drbko? Pozerám sa na strop, povedala by. A je to otupné, dodala by na dôvažok. Miesto toho len prehodí:

„Tak mi to vychádza. Som mladá, slobodná, tak vieš... dávajú mi samé nočné služby.“

Stanko prikývne, ale stále mu to nedá.

„Niekde vo fabrike?“

Žofka akoby chvíľku premýšľala a potom pokrčí plecami. „Vlastne áno, niečo také.“ Veď to aj je svojím spôsobom fabrika, povie si. Ale bože, o čom to tu... Čo vlastne chce?! Kto vie, čo sa rozpráva v dedine, pomyslí si s úškrnom. Tu iné starosti nemajú...

Pozrie na Stanka a asi takým spôsobom, že ho zamrzí téma, ktorú začal. Rýchlo ju teda zmení, lebo počul, čo sa rozpráva v dedine, ale ani za svet tomu neverí.

„Potrebovalo by to tu u teba vymaľovať,“ povie a obzerá si steny.

Žofka pustí rádio. Zahasí cigaretu, dopije kávu. Vezme aj Stankov hrnček, položí ho do umývadla.

Stanko vstane a ponúkne sa: „Pomôžem ti s umývaním?“

Žofka sa len zasmieje. A vymaľovať by si nechcel? A čo ešte?

„Mám umývačku riadu,“ oznámi mu. Stanko sa začuduje. Na dedine sa takýto prístroj považuje priamo za roztopaš. Kde na to tá Žofka berie?

Večer sedí Žofka sama v záhradke a fajčí si cigaretu, ktorej poradové číslo by ju pred Stankom usvedčilo z riadneho klamstva. Je teplo a veľmi príjemne. Žofke sa tu vôbec páči. V starom rodičovskom dome býva už niekoľko mesiacov. Odkedy jej zomrela mama. Vrátila sa na dedinu a neľutuje. Je tu iný svet. Ten jej.

Pomaly sa zmráka. V kultúrnom dome je tancovačka a hudbu chvíľami počuť až sem. Pôjdem do mesta, napadne jej. Kúpim si nejakú knižku. Dám si v bistre džin s tonikom. A potom je tá pomaturitná stretávka. Ani sa mi tam veľmi nechce. No ale čo. Nazriem. Prespím u tety Ludky.

A bude.

JOZEF

Otvorí dvere a vojde do triedy. Deti prestanú ziapať a postavia sa za svoje počmárané školské lavice.

„Sadnúť!“ povie Jozef a sadne si aj on. Otvorí triednu knihu a neprítomne sa do nej zahľadí.

„Chýba niekto?“ opýta sa a vyzrie von oknom. Je krásne, slnečné počasie, koniec leta. Začína sa školský rok. Už môj piaty, napadne Jozefovi. To mi to uteká.

„Tak kto chýba?“ opýta sa znova, ani nepozrúc na decká. Mal by som už zase raz skočiť do mesta. Vypadnúť aspoň na chvíľku z tohto zapadákov!

„Čo je?!“ otočí sa unavene k druháčikom. „Nemáte jazyky? Mám vás počítať ako v škôlke?“

Vstane osemročná štrbavá žubrienka s vlasmi žltými ako ocikaná slama. Volá sa Gitka, je to dcéra miestneho krčmára a Jozef si predstavuje, ako bude vyzerat' o desať rokov.

„Nevieme, pán učiteľ,“ povie s úsmevom takým odzbrojujúcim, že sa Jozef usmeje tiež, opomenúc fakt, že už takíto malí zasrani si z neho robia srandu. Gitka bude o desať rokov zrejme vyzerat' ako chutný koláčik. Jej mama má postavu, akou sa kedysi dávno pýšila Gina Lollobrigida. Žiadna anorexia, zato kypré pohoria. Aj keď má veľký nos.

„Tak mi triedu spočítaj!“ prikáže jej ticho a opäť vyzrie von oknom. Dedina je ako vymretá, ožije až večer. V susednej dedine bude tancovačka.

„Dvadsaťdva, pán učiteľ.“

„Čo?“

„Dvadsaťdva nás je.“

„Aha! Dobre, Gitka, sadni si!“

Jozef mechanicky prepočíta strapaté hlavy, chvíľu píše do triednej knihy, zalistuje v nej a s povzdychom ju odkladá bokom. Opäť sa zadumá, ale všimne si, že deti naňho zvedavo civejú. Vstane.

„Teraz mi ukážete domáce úlohy...! Alebo nie. Alebo...“ Neisto sa odmlčí a pozrie na malé tváričky. Chvíľu nevie, čo povedať, tak si odkašle.

„Ticho, deti!“ povie napokon. Deti sú ticho a pozerajú na pána učiteľa s čoraz väčšou zvedavosťou. Jozef si opäť sadne a zrak mu padne na okno. Poklopká perom po stole a potom sa usmeje.

„Pôjdeme von, deti!“ Položí pero a zapchá si uši pred hurónskym revom.

Blíži sa obed, koniec vyučovania a deti začínajú byť nepokojné. Jozef si to zatiaľ nevšíma. Sedí pri plote školského dvora a žuje steblo trávy. Myslí na to, ako sa sem vlastne pred tými štyrmi rokmi dostal. Najprv skončil pedagogiku na vysokej škole, otrávený veľkomestom, bohémskym životom študenta s večne sa opakujúcimi opicami. A internátnymi súložami, z ktorých nikto veľa nemal, iba čo sa chlapci s úľavou mohutne vystriekali, aby sa aspoň na chvíľu zbavili svojich trvalých tlakov, no a dievčatá sa mali navzájom čím pochváliť. A depresiami z Kataríny, ktorá mu odišla kamsi do Írska, lebo sa jej zazdalo lepšie robiť tam čašníčku ako tu učiteľku a jemu manželku. V otupnej melanchólii sa chvíľu len tak motal a potom našiel v pracovnej agentúre ponuku z dedinskej školy: riť vesmíru, ale pokoj. Nie príliš ďaleko od hlavného mesta, ale dostatočne ďaleko od najbližšieho okresného. Malý plat, ale aj malý byt. Idylka, svätý pokoj, filozofia, samota, možno nežná známosť s neskazenou vidieckou kráskou.

Trt makový! Prvý rok sa v tom ešte vyžíval. Ďalšie roky čoraz jasnejšie tušil, že spravil diétnu chybu. Teraz mal pocít, že asi definitívnu. Ako z toho von? Ako odtiaľto preč? Kam?

Z úvah ho vyruší malá Ivanka, tiež štrbavá, s vrkočmi ťažkými, ako má primabalerína z moskovského baletu. Postaví sa pred neho a s vážnou tvárou dvíha ruku, ako keď sa v triade hlási o slovo. Jozef sa na ňu usmeje, lebo Ivanku má rád pre jej velikánske oči. Ako bude vyzerat' o desať rokov? Bože môj, už mi švitorí!

„No čo máš, Ivanka?“ spýta sa jej.

„Už je asi koniec vyučovania, pán učiteľ!“

Jozef prekvapene a s trochou ulahčenia pozrie na hodinky.

„Dobre, Ivanka. Môžeš ísť domov.“ Pohladká ju po vrkočoch a zakričí: „Deti, všetci domov! A nezabudnite si tašky!“

Zostane sedieť a odpovedá deťom na pozdravy, až kým dvor neostane prázdny. Kuuurva, to je idylka! pomyslí si skorútene.

V budove školy na prízemí má ten malý dvojizbový byt. V jednej z izieb stojí písací stôl a na ňom desať rokov stará fotografia. Nie celkom ostro na nej vidno Martu z poloprofilu, so záhadným, nič nehovoriacim úsmevom. Práve vchádzala do dverí, keď na ňu zavolať. Pootočila hlavu, pozrela do objektívu a vtedy stlačil spúšť. Občas vezme fotografiu do ruky a dlho na ňu hľadá, ale na nič zvláštne pritom nemyslí, lebo je to už veľmi dávno.

Vyberie si z chladničky fľašu piva a otvorí ju. Miestne pivo mu vôbec nechutí, ale do mesta sa mu kvôli tomu chodiť každú chvíľu nechce. A za tých pár rokov si už aj zvykol. Zapne televízor, ale neďáva sa naň. V ruke stále drží starú fotografiu.

Má aj iné fotografie, na ktorých je on sám, s inými Martami i bez nich. Vyberie ich zo zásuvky a prezerá. Ale tiež na nič zvláštne nemyslí, lebo aj ony sú už veľmi staré. Akurát že Katarínu by našťvalo, že na niektorých vyzerá ako kólia. Nikdy nebola fotogenická...

Napokon fotky odloží a vypne i televízor. Má veľa práce. Treba písať. Dokončiť knihu básní a lyrických poviedok.

Sám seba sa zasmeje: básne a lyrické poviedky ešte nikdy nikoho odnikiaľ nevytiahli! Radšej sa vyspím. Skočím si do mesta. Potom budem mať to pomaturitné stretnutie... Desať rokov. Ach jaj! Čo tam vlastne budem robiť? O čom rozprávať? Všetci bývalí spolužiaci si voľkajú vo svojich úspešných kariérach, samozrejme v hlavnom meste. Sú už aj zo trikrát rozvedení, majú luxusne zariadené byty, drahé autá. A ja? Dedinský učiteľ ako zo starého ufňukaného románu.

Si ty ale somár, Jozef!

KLEOPATRA

Kleopatra si pamätá tak Žofku (volala ju Sofi), ako aj Jozefa (Jojo), ale nikdy na nich nemyslí. Keby ste jej ich pripomenuli, dozaista by vedela, o koho ide – ale teraz má celkom iné starosti. Akurát čo počula, že sa zašili na akési dediny. Každý sme nejaký. Teraz jej však naozaj chodia po rozume iné veci, nemá čas spomínať na bývalých spolužiakov...

Kleopatra mala odjakživa iné starosti. Strašne ju napríklad hnevalo jej meno. Kleopatra! Jej mame a otcovi asi prdlo v makovici, keď prišli akurát na také niečo. Okrem toho to priezvisko: Jajcayová. No hrôza! Keď sa mama rozviedla a druhý raz vydala, dúfala, že si ju jej nový muž osvojí a ona si bude môcť zase osvojiť jeho priezvisko. Volá sa krásne, že Zlatoň, a to by už znelo ináč, aj tá Kleopatra by sa dala vydržať. Kleopatra Zlatoňová, meno vyzerajúce ako umelecký pseudonym. Ale takto?!

Veď si pre tú Kleopatru dosť vytrpela. Jej rovesníci to meno ani nevedeli vysloviť (v škôlke ju volali Kelopatra), potom sa jej vysmievali a odťahovali sa od nej ako od akéhosi cudzieho elementu. Všetky spolužiačky sa volali tak normálne a ona sa medzi tými Zuzkami, Katkami, Ankami a Kristínkami cítila naozaj cudzo a nenáležite. Neskôr by sa jej aj bolo mohlo uľaviť, lebo do módy prišli všelijaké Dafné, Carmen či Scarlet, ale to už bola skoro dospelá a nezvyčajné mená nosili len dievčatká podstatne mladšie od nej, prípadne Rómky. Na strednej ju ohromne vtipní spolužiaci posielali po Cézara, keď už je Kleopatra (Cézar bola značka koňaku), a chalani veľmi nechceli chodiť s babou, ktorá sa tak volá. Najmä keď mala – okrem mena trochu smiešneho pre našincov – aj veľký zadok. Toho sa nezbavila dodnes, hoci už niekoľko rokov pravidelne chodí na aerobik a do fitnesscentra. Takže vyzerá celkom dobre, keďže okrem zadku má veľké už len prsia, a to nikdy nebolo ani trochu na prekážku. Skôr naopak, lebo sú to prsia pevné ako meľóny, pružné ako trampolína a chutné ako broskyne.

Na Žofku a Jozefa si Kleopatra letmo spomenula, iba keď dostala pozvánku na pomaturitné stretnutie. Ale i vtedy mala

iné problémy, takže to bola spomienka ešte menej ako letmá, prakticky jej iba preblesla hlavou. Skôr jej prišiel na myseľ Roman, tiež spolužiak, za ktorého sa napokon vydala. Lásky zo strednej sa len málokedy končievali manželstvom, a tak to ich mladé manželstvo bolo istou raritou. Aj keď to ani náhodou nebola žiadna veľká láska. Zamilovaná bola iba ona do Romana, a keď ju na prázdninovej stanovačke po treťom ročníku defloroval, nerobila si priveľké nádeje, lebo bol opitý a ani si to nasledujúce ráno veľmi nepamätal. Veď si ju potom ani nevšímal a ťahal sa naďalej potajomky tak, aby to každý vedel, s telocvikárkou, ktorá síce bola mladá, ale predsa len už mohla mať tak dvadsaťosem, a tak sa všetkým – okrem Romana – zdalo, že je to stará korčuľa. Na ďalšej stanovačke, už po maturite, ju Roman úspešne nabúchal, lebo bol zase opitý, a hoci si to opäť nechcel pamätať, ona zapojila svoj zmysel pre intrigy a jej otčim napriek tomu, že mal jemné poetické priezvisko Zlatoň, vyskočil na Romana a jeho rodičov tak agresívne, že z toho napokon bola svadba.

Bola z toho svadba, dcérka Zuzka (Roman chcel Naomi, ale Kleopatra presadila svoju celoživotnú túžbu po celkom obyčajnom mene) a o dva roky rozvod. Preto si teraz na Romana síce spomenula, ale bez akejkoľvek nostalgie, lebo jej už dávno môže byť ukradnutý, a okrem toho o ňom vie, že hneď po rozvode začal chľastať prvú ligu a dnes je z neho obyčajný povlač a ožran a už vôbec nie je fešák.

Takže Kleopatra mala odjakživa naozaj iné problémy. Aj keď – pri podrobnejšom zamyslení – veci nestáli až tak zle. Skoro desaťročná dcéra Zuzka bývala väčšinu času u mamy Zlatoňovej, ktorá sa mohla volať Zlatoňová, hoci Zlatoň od nej pred piatimi rokmi odišiel. To, pravda, Kleopatra považovala za krivdu. Ona sama sa musela volať naďalej Jajcayová, lebo Romanovo meno si nechať nechcela, ale i tak mala slušnú prácu. Malá Zuzka bývala totiž naozaj väčšinu času u mamy Zlatoňovej, a tak Kleopatra aj ako mladá ma-mička stihla vyštudovať filmovú produkciu. Teraz bola na voľnej nohe a práce mala habadej. Vo filme síce prakticky žiadnu, keďže žiadne filmy sa nenakrúcali, ale zato v televízii

koľko len chcela, lebo sa neustále vyrábali (neustále horšie a horšie) rodinné seriály, sitkomy a prinajlepšom zábavné programy, v ktorých sa rozmanitým spôsobom súťažilo o stále tie isté ceny, totiž o peniaze. Kleopatra o peniaze nesúťažila, ale zarábala ich (i keď nie celkom pravidelne) dosť na to, aby si mohla zariadiť pomerne pohodlný život.

Veci teda stáli pomerne dobre, ale Kleopatra napriek tomu mala stále starosti. Ak dobre počítame, musíme spravodlivo povedať, že tých starostí nebolo zase až toľko. Bolo ich totiž dohromady... dve. Jedna z nich ešte pred pár dňami ležala vedľa nej v manželskej posteli. Tá manželská posteľ stála v hotelovej izbe v meste na druhom konci republiky, kde bola Kleopatra s veľkým štábom na nakrúcaní kastingov k akejsi televíznej speváckej šou. Nakrúcalo sa celý deň v kuse, a tak večer dobre padlo zísť do nočného baru a trochu sa uvoľniť. Popíjalo sa, pravdaže, už od rána počas práce, takže Kleopatra sa ešte pred polnocou spila ako cársky dôstojník. Pamätala si len to, že veľa tancovala, a potom sa prebrala až v hotelovej izbe. Kompletne oblečená ležala na akomsi chlapovi, ktorý bol tiež oblečený, z čoho usúdila, že museli na posteľ spoločne spadnúť ako dva plné mechy vína (aj keď ona pila najprv campari, až potom víno). Preberala sa len pomaly, a tak si aj pomaly uvedomila, že sa celkom, ale celkom počurala, pričom posteľ to veľmi neodniesla, lebo medzi postelou a ňou bol ešte ten chlap. Keď sa prebral aj on, omámene zrekognoskoval situáciu, počurané oblečenie si vyzliekol a vyložil do otvoreného okna, aby sa vysušilo. Obaja si vypili ešte niečo tuhé, čo našli v hotelovej minichladničke pod televízorom, zaliali to dvomi malými fľaškami sektu a tromi pivami z toho istého zdroja. Potom ležal on na nej, bozkával jej nahé prsia a dráždil ju rukou medzi nohami, čo však ona vzhľadom na momentálny nulový prah citlivosti nijako neocenila. Len to znášala, aby ho akosi odškodnila za pomočené časti oblečenia. Ba bola ochotná priniesť aj väčšie obete, takže keď sa jej opýtal, či si má dávať pozor, upokojila ho, že berie dlhodobú antikoncepciu. Ale jemu sa aj tak ani náhodou nepostavil, takže napokon obaja s úľavou zaspali. Na druhý deň sa len zahanbe-

ne na seba pozerali a potom sa tvárili, že sa nič nestalo a sú len dobrými kamarátmi.

Chlapík, ktorému pomohla nohavice, sa volá Karol, je známy scenárista a dramaturg – a robí Kleopatre starosti. Nie preto, že je ženatý, na to kašľať, ale preto, že neskoro zistila jednu dôležitú vec, a to, že Karol sa už dlhé roky a dobre pozná s Mikom. Miko je totiž žiarlivý ako čert, aj keď sám určite nabíja viacero z tých sekretárok a asistentiek, ktoré pracujú v jeho superfirme. Kleopatre taká vec, pravda, nikdy neprekážala a ani prekážať nebude, lebo s Mikom má veľké plány, súvisiace s trvalým zabezpečením svojej budúcnosti, ako aj budúcnosti svojej dcéry a prípadne celej rodiny až do piateho kolena.

Čo ak sa Miko s Karolom stretnú? Čo ak sa Karol pochváli? Príde Kleopatra o nádejného sponzora len preto, že niekoho ošľala v hotelovej posteli?!

To bola tá druhá starosť. Takéto starosti nenechali teraz Kleopatru pokojne spávať a spomínať na nejakých bývalých spolužiakov zo strednej školy. Zatiaľ sa, chvalabohu, nedialo nič. Miko Karola nespomínal, hoci spolu pravidelne chodievali hrať tenis a potom na pivo (a Kleopatra mala podozrenie, že možno aj do bordelu, ale nechcela po takých veciach pátrať, keďže jej to bolo vcelku aj jedno).

Čo robí naša Kleopatra teraz? Pozrime sa na to.

Teraz si naša Kleopatra v kúpeľni pozorne holí nohy a má veru o čom premýšľať. Samozrejme, nie je vôbec pravdepodobné, že by sa Karol pochválil očuranými gaťami a nevládnym vtákom. Môže však pred Mikom spomenúť, že sa s ňou ocitol na jednu noc v posteli, čo aj bola pravda. Karol asi nevie, že ona a Miko... alebo vie? Chváli sa ňou Miko pred kamarátmi...?

Okrem toho, chlapi si strašne radi vymýšľajú! uvažovala ďalej, keď si po nohách začala ešte pozornejšie holiť šušku. Každý je chválenkár, najmä pri pive. Ach jaj, len nech Karol netára! Od tej hotelovej noci sa s ním stretla niekoľkokrát, ale iba letmo, pozdravili sa srdečne, ale nezhovárali sa a videlo

sa jej, že rovnako ako ona pred ním – a možno ešte viac – sa hanbí on pred ňou. To by bolo fajn...! Ach bože, neznášam toto holenie chamajdy!

Technológia holenia ohanbia bola náročná a predstavovala pre Kleopatru komplikovaný problém. Musela používať dve zrkadlá a zorientovať sa v klamlivom zrkadlovom obraze, čupieť v podrepe s rozčapenými nohami, z čoho ju vždy boleli stehná a kolená. Začala to robiť len nedávno a kvôli Mikovi, lebo sa z neho vykľul metrosexuál, znechutene kritizujúci chlapov zarastených kade-tade, nieto ešte ženské, ktoré sú obrastené nechutnými chumáčmi chlпов zlepenými potom...

Nemám to ľahké! poľutovala sa, keď operáciu dokončila výnimočne bez vážnejších zranení. Práve dnes hrá Miko s Karolom tenis. Potom pôjdu na pivo. A možno do bordelu. Mám celý večer pre seba. Vyberiem si nejaké šaty na stretávkku. Miko mi kúpil aj také tie riadne drahé, ale kvôli tým ujom a tetám, s ktorými som chodila do školy, ich vyťahovať nemusím. Postačí aj konfekcia: malé čierne koktailky. Vyniknú prsia, trochu sa stratí zadok. Nech vidia, že nimi kedysi vysmievaná a ritnatá Kleopatra je trieda...!

Ozaj, ktovie, čo na mne Miko vidí? Odkedy je finančným žralokom (predtým bol len ministrovým synom), môže mať baby, aké chce. Ale určite potrebuje niekoho na reprezentáciu. Vlastne, zapochybovala, aj na to by preňho bola vhodnejšia nejaká pučka, čo číta v televízii počasie, alebo aspoň bývalá misska. Takže naozaj, čo na mne vidí?! Miko má po štyridsiatke, pričom vďaka tenisu, squashu, golfu, jachtingu a posilňovni je veľmi udržiavaným štyridsiatnikom. Ona má dvadsaťdeväť, aj keď tvrdí, že dvadsaťsedem. Okrem zadku, ktorý je trochu nad normu, vyzerá exkluzívne, to sa musí uznať! Kleopatra sa nahá obzrela vo veľkom nástennom zrkadle, ktoré mala v predsieni, a sama hneď objektívne uznala, že naozaj je to pravda. Nahá pravda býva krutá, ale v jej prípade nie. A čo ešte keď je upravená a sexi oblečená? Vtedy je skutočná extratrieda! Miko sa ňou môže naozaj pýšiť!

Čo to je? Aha! Nieкто zvoní...

Ponorená do vážnych myšlienok Kleopatra zabúda, že je nahá, a otvára dvere. Chvíľku sa čuduje, prečo má ten človek za nimi také vytreštené oči a nevie vyjachtať jediné slovo. Až potom sa zbadá, očistom zapiští a odbehne si po župan. Je to, chudák, len poštar. Doporučená zásielka z daňového úradu. Kleopatra sa usmeje. Tí na mňa nemajú!

Lenže Miko sa mnou nejako zvlášť nepýši, uvedomí si potom znepokojene, sediac na pohovke a popíjajúc drink (zase campari, zbožňuje ho, s niekoľkými kvapkami šťavy z čerstvých pomarančov). Veď kde so mnou bol, kam ma vzal, kde ma s ním mohli odфотографovať bulvární novinári? Raz s ním bola na golfe, kde sa nudila ako čert na birmovke, zo tri razy na nejakých firemných akciách. Raz sa o nich ako o možnom novom páre zmienili v bulvárnom plátku, raz sa vedľa neho videla v televíznom magazíne o high society, ale ten záber nebol práve najšťastnejší, lebo polovicu tváre a úžasného sieťovaného topu jej trubiroh Miko zakrýval svojimi širokými plecami. Inak len denne posedávali v jeho oblúbenom drahom bare, potom ju odviezol k nej domov, kde ju ležérne, bez veľkých rečí pretiahol. To bolo za tri mesiace, ktoré spolu chodili – alebo ona si myslela, že chodia –, zhruba všetko.

Miko je vlastne dosť nudný, mračí sa Kleopatra na pohovke čoraz viac. Čo dosť – strašne! Že má rád svoje stereotypy, ako mi niekoľkokrát povedal, je v poriadku. Ale že s ním je každý deň celkom rovnaký ako ten predchádzajúci a určite aj ako ten nasledujúci, to mi už neimponuje!

Keď o tom teraz tak premýšľa, okrem toho, že ju raz požiadal o análny sex, ani raz za tú pomaly stovku dní ich známosti ju ničím neprekvapil. Ak jej aj kúpil nejaký ten šperk či šaty, musela si ich vybrať sama a on ich len zaplatil. Takisto jej teraz plánoval kúpiť auto, aby sa za ten jej trojdverový prdkáč (ako sa vyjadril) nemusel hanbiť. Vraj: vyber si, cica!, rozhorčuje sa Kleopatra nad takýmto správaním. Ja to cvaknem, dodal celkom zbytočne a potom sa jej opýtal, či by nechcela skúsiť... no veď vie... má taký úžasný zadok... a nemusia používať stále iba jednu dierku... mohlo by to byť fajn. Čo povie?

Vtedy ho jemne odmietla, ale na druhý deň pre istotu kúpila kvalitný lubrikant. Ozaj, nebude on fetišista?! napadne jej pri druhom poháriku. Tretí si už nedá, aby sa nenamlela. Ešte musí skočiť do telky pozrieť, či prišli materiály načas do strižne. Alebo si dá aj tretí, no čo. Aj tak nepôjde autom. Je predsa produkčná, dá sama sebe preplatiť taxík. Televízia má peňazí dosť...

Nebude on fetišista? Nejde mu len o ten môj naozaj rozložitý a mäsitý zadok?! Kleopatra už o rôznych väčších či menších úchylkách počula i čítala. Miko nevyzeral na nič a vyzeral na všetko. Bol nevyspytateľný, lebo bol celkom prázdny. Ako všetci boháči, ktorí nevedia, ako prišli k prachom, a nemuseli pre ne pohnúť ani chlpom na riti – tu sa Kleopatra s úsmevom zarazí nad tým, akým spôsobom teraz o Mikovi rozmýšľa. Ale veď to tak je! A ona sa môže vykašľať na to, čo na nej ten nedorobený trkvas vidí. Hlavne nech sa o ňu stará! Potom treba otehotnieť a obrať ho o pár miliónikov. Chýbať mu nebudú. Alebo ho donútiť k svadbe, v takom prípade netreba ani otehotnieť, lebo sa stačí po pár mesiacoch rozviešť. Miko je z tohto hľadiska náhodou fajn chlap. Teda celkom určite ten pravý. Vyvolený jej srdca.

Len aby Karol netáral! zažalostí Kleopatra a pri predstave prípadných následkov Karolovho chválenkárstva jej campari zhorkne v ústach. A vôbec sa necíti dobre. Rozbolela ju hlava, navyše ju začala neznesiteľne svrbieť oholená šuška. Život stojí za hovno...

A s Mikom je riadna nuda. Zato Karol nie je na zahodenie. Keď bude niekedy triezvy... aj ona bude triezva... Mohlo by to byť skvelé. Ale ktovie, či by všetko nevytáral.

QUIDO

Quido sedí v maskérni a hladno pozerá na Klaudiu. Prichádza sem často, takmer vždy, keď má Klaudia službu a chystá sa na čítanie večerných správ. Tvári sa, že prichádza len tak,

na kus reči. Napríklad s vizážistkou Andrejkou, ktorá však má päťdesiat rokov a nedá sa oklamať. Alebo za umeleckým kaderníkom Pierom, ale Piero už dávno zistil, že Quido je na dievčatá, a teda že jeho návštevy nie sú určené jemu. Spolu s Klaudiou tam sedáva aj jej moderátorský kolega Richard a ten si s Quidom rád pokecá, ale väčšinou len o futbale, ktorý Quida vôbec nezaujíma. V poslednom čase však ovláda aspoň zopár názvov klubov a najnovšie výsledky Ligy majstrov, aby mal Rišo radosť a ostatní jasnejšiu predstavu o dôvode jeho návštev.

Klaudia vyzerá na to, že si o jeho návštevách nemyslí nič. Je vždy usmievavá, veselá, vyštebotaná, ale nikdy nikto si ani po dvoch hodinách strávených v maskérni nepamätá, o čom vlastne celý čas rozprávala. Ku Quidovi je milá ako ku každému inému, občas aj vcelku nevydarene koketuje, ale to len tak, aby zapadla do kolektívu a atmosféry šoubiznisu. Quido si po svojej robote redaktora-spravodajcu, ktorá mu pekne lezie na nervy, príde občas posedieť do tejto jasno vysvietenej, ale inak nevlúdnej miestnosti s veľkými zrkadlami a kreslami takými nechutne škaredými, ako keby ich zobrali z ambulancie nejakého zubára. Atmosféru vhodne dotvára dusivá miešanina zápachov krémov, púdru, laku na vlasy a prípravku na umývanie linolea.

Quido sedí, občas niečo povie a tvári sa, že len tak zabíja čas, lebo sa mu nechce domov.

Pravda je taká, že domov sa mu naozaj nechce. Doma má manželku, ktorá ho mučí svojimi hysterickými záchvatmi. Trpí totiž – ako mu opakovane vysvetlila – popôrodnými depresiami. Trpí nimi už dva a pol roka, lebo presne takémuto peknému veku sa v plnom zdraví teší ich spoločná dcérka Anetka. Záchvaty melanchólie, neurózy, citové vydieranie, výčitky – tým všetkým pravidelne vábi Quida domov jeho pani manželka. Teda okrem toho, že sa po narodení dcéry rozkysla, rozmohla sa jej celulitída a z nejakého dôvodu, ktorý lekári nazvali prechodnou alergiou, jej sústavne nechutne tečie z nosa.

Ale Quido by mohol sedieť aj niekde v bare. Sem chodí kvôli Klaudii. Klaudia má, ako vie, už dve deti. A hľa, nielenže sa nerozkysla, ale ostala (na jeho vkus) možno až prichudá. I keď možno sa to len zdá pre jej výšku. Vysoká, štíhla, usmiate, s peknými nohami a drobnými prsami. Drobné prsia neboli nikdy Quidovým ideálom. Ale odkedy jeho manželke visia na mieste, kde pôvodne mala prsníky, akési mľandravé mechúry, ktorých sa nesmie ani dotknúť, lebo pani manželka má po pôrode aj precitlivené bradavky, stali sa preňho Klaudiine čerešničky priamo uctievaným božstvom. Jednoducho, Klaudia nie je nijako zvlášť pekná. Len tak obyčajne. V televízii sa dali stretnúť onakvejšie krásavice, s úžasnými postavami, pevnými prsami vo výstrihoch, zlatými vlasmi, štíhlymi nohami, elegantnými bokmi a symetrickými črtami tváre. Na tie sa však Quido pozerat nemusel. Presne vedel, čo sa skrýva pod povrchom. Vidal ich denne, keď prichádzali do práce: nenamalované, s obrovskými slnečnými okuliarmi na tvárach, aj keď bolo vonku zamračené. Ten kúsok z parkoviska do budovy by sa najradšej plazili po kanáloch, len aby ich nikto nevidel. Zhrbené sa skromne zakrádali popri stenách, vyhýbajúc sa pohľadom okoloidúcich, nikoho nezdraviac. Ale po dvoch hodinách potom vyplávali z maskérne ako graciózne labute, plné sebavedomia, jednoducho najkrajšie stvorenia na tejto zemeguli. Quido však celkom zblízka vídava ich nepeknú, zničenú pleť plnú vrások a vriedkov, čo je daň za každodenné kilogramy púdry a líčidiel, ktoré si vyžaduje televízne svietenie. Zblízka vídava aj ich súmerné tváre: viečka, nosy, pery, líca a brady príliš dokonalé na to, aby boli prirodzené. Väčšina z nich vyzerá ako poskladaná z katalógu plastickej chirurgie. Rovnakú mienku má Quido aj o kvalite a pôvode ich brúch, zadkov, nôh a najmä poprsí. Hoci v nejakom tom prípade možno niektorej televíznej hviezde krivdí, priveľa vecí mu bráni v tom, aby sa o ne zaujímal či aby mu nebodaj mohli imponovať.

Klaudia je iná. Jednak je to celkom obyčajná vydatá mama dvoch roztomilých detičiek, ako o tom sama hovorí, a